

KORTKULTUR

Kaisaleena Halinen: Kuiskaaja. Trä och tyg.

Lurvig och avskalat

Denna vecka är den sista för **Kaisaleena Halinens** skulptur- och installationsutställning på Galleria Ama – en riktigt ståtlig helhet, som sofistikerat förskjuter nyanser och betydelser.

Det första man möter när man stiger in i galleriet är ett svart-lurvig träd, vars grenar grafiskt spretar i det vita rummet. Det mjuka håret lockar till beröring, men är samtidigt malplacerat, nästan taggigt. Det syns och känns att det mjuka bara är en chimär, under ytan finns det kompakt trä.

I en annan installation är golvet beströvt av svarta stubbar, som efter en skogsbrand eller en kalhuggning. Även här täcker en förföriskt mjuk, svart sammet det hårda, knotiga och stympade. Stubbarna är både tilldragande och svåra att få grepp om. De är närvarande på samma sätt som platser i drömmar – självklara men omöjliga att se riktigt tydligt.

Halinen har hållit sig till så få element att verken är lätta att närma sig och fundera kring. Många motsatspar står till buds: hårt och mjukt, svart och vitt, organiskt och syntetiskt. Allt detta dessutom i relation till trädet – det finska folkets symboliska hjärta och själ. Har denna själ nu fått en ny, syntetisk hud? Eller mår den så dåligt att den täckts av svarta alger och mögel? Möjligheterna är många och konstnären väljer att lämna det vagt, vackert och lätt oroväckande.

Redan de materiella parallellerna Halinen drar är läckra och mångbottnade. Svart sammet slukar ljus på samma sensuellt ödesmättande sätt som välbränt kol. Den långhåriga fuskpälsen för tankarna till både kattungar och odefinierad mögelväxt. Intrycket blir med andra ord både dystopiskt och ömt.

Och fler paradoxer blir det. I

Kaisaleena Halinen: Pieni kapinallinen. Trä och fuskpäls. 2011.

installationen *Mustaa jäätä* (Svart is), hänger mörka istappar från taket. De visar sig vid närmare granskning vara gjorda av bränt trä. I det dunkla rummet känns istapparna som prologen till en katastrof, någonting tjockt och giftigt som håller på att droppa ner från andra våningen. Trots att man här äntligen kommer ansikte mot ansikte med det brända träet, suggererar det i sin tur helt andra världar, rinnande världar av olja och förorenad snö.

För att balansera upp dessa stora svarta verk, finns det som slutknorr ett antal ministubbar. De är fyndiga och sympatiska i sin litenhet, även om de saknar de större verkens läckra materia-

litet. Däremot är de effektiva som konceptuella skisser och bytet av skala vässar uppmärksamheten ytterligare.

Halinen skalar skickligt av allt onödigt, så till den grad att det gränsar till det abstrakt dekorativa. Formerna är enkla, estetiska och igenkännbara och materialet är få. Så nås en nivå av minimalism där koncepten ligger tätt under ytan, motsatserna är varandra på huden och drömmen aldrig är långt borta.

Emma Rönnholm

➤ Kaisaleena Halinen: Hidasta Valoa. Installationer och skulpturer. På Galleria Ama till 1.3.